KARİKATÜR

AŞK DERYASINDA:
— Zengin bir iskele bulsak da yanaşsak!.

No. 1 Yıl 1 | Fiatı 10 Kuruş | 1 İkincikânun 1936

Karikatür

Çıkaran: Sedat Simavi

İdarehanesi
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103
Telgraf: İstanbul Karikatür

Abone şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi menleketler için seneliği 800 altı aylığı 400 kuruştur.
Mektup ve havaleler (Karikatür) direktörlüğü namına gönderilmelidir.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASÎ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ

Başlarken

Karikatür, resimde çizginin, yazıda sözün ince bir gülüşü ve güzel sanatların cümbüşüdür. Her şeyi olduğundan başka türlü yapar gibi görünerek şaka yolile hakikatleri anlatır. Kutunun kapağını açan bir keyif ehlidir.

Kıvrak bir çizgi veya söz, kabuğu çıkarılmış bir öz gibi çeşnili ve besleyici oluyor. İnce şaka, zekâ için bir spor ve bir gıdadır. Hele Türk halkı nüktenin tiryakisidir.

Söz gelişi olarak her şeyin taslağına da karikatür denildiği vardır. Bu çeşit karikatür etrafımızdaki işler ve insanlar arasında o kadar bol ki sağa bak çiz, sola bak yaz!

Fakat zevk dışardaki kamburu değil, içerdekini görebilmektedir. İşte bu sayfalar okuyucularına daima böyle bir görüş vermeğe uğraşacak, «Karikatür» hafif ruhlu, fakat ağır başlı bir sanat eseri olmaya çalışacaktır.

Nişandan sonra: Kadın bu ringin içinde daima galiptir.

Kibrit arayan adam!..

Buğday, dağlar gibi yükselirken, uzun uzun çekiştiler, ellerinde sanki buğday yokmuş gibi düşündüler, nihayet halka kıymaktan vaz geçip, buğdaylarını harcadılar, ekmeği ucuzlattılar...

Senelerdenberi halka ateş pahasına sattığı tütünler ambarlara sığamaz olunca, tütünün revacını arttırabilmek için piyangoya kadar baş vurdular; nihayet halka kıymaktan vaz geçip tütünlerini harcadılar, sigaraları ucuzlattılar...

Siz kelin hikâyesini bilir misiniz?

Kelin biri hamama gider, yıkanır. Çıktıktan sonra bir de ne görsün? Takkesi yok. Eyvah!.. hemen hamamcıya koşar, şikâyet eder. Hamamcı:

— Sen buraya takkesiz geldin! der. Bunun üzerine kel orada bulunanlara kafasını gösterir:

— İnsaf ediniz bende açık gezecek baş var mı? der.

Onun gibi, bizim de kelimiz meydanda. Bizde de ne ekmeği 15 kuruştan yiyecek hal, ne de sigaranın paketine 40 kuruş verecek mecal var. Şekerle tuz da bunun için ucuzladı.

Adam, vapurun salonundaki yolcuların hepsine bir kere baş vurup sormuş:

— Bir kibritiniz var mı?

Tesadüf bu ya, kimsede kibrit bulunmaz. Adam "olur şey değil" diye söylenerek yerine dönüp oturur. Cebinden kibrit kutusunu çıkarır:

— Ne yapalım, varsın bir kibrit de bizim kutudan harcansın! der.

Şöyle bir gayret eyleseler, kıyıp harcasalar, bira ile rakıdan başlayıp daha neler ucuzlar, neler ucuzlar...

KARİKATÜR

*P*erşembenin gelişi çarşambadan bellidir, derler. Yeni bir senenin ne olacağını eskisine bakarak az çok kesdirmek mümkündür. Bunun için yılbaşı bir falcılık mevsimidir.

Bir arkadaşın 1936 yılı için yazdığı falnameyi size okuyayım:

*G*eçen sene ekmek narhı sekiz ile on sekiz arasında bocalayıp durmuştu. Bu sene bu işi intizama sokmak ve halkın şaşırmasına meydan vermemek için para gibi ekmek üzerine de borsada muamele yapılacak ve ekmeğin kaç kuruşta açılıp kaçta kapandığı hergün gazeteler ve radyo ile ilân edilecektir.

* * *

*G*azeteler halkın ekmek ihtiyacı kadar büyük olan san'at ihtiyacını gidermek için Avrupadan musiki, dans ve tiyatro artistleri getirtileceğini ve bu artistlerden alınan verginin kaldırılacağını yazıyorlar.

Bu vergilerin kaldırılmasından doğan zararı telâfi için finans mütehassıslarınca bir çare aranacak ve ecnebi san'atkârlardan kaldırılan vergiler yerli san'atkârlara yükletilecektir.

* * *

*A*vrupadaki siyasî buhran hafifleyecek, Dış İşleri Bakanımızın eskisi kadar sık sık Avrupaya gidip gelmelerine hacet kalmıyacak ve kendileri sene içinde yirmi gün kadar makamlarında oturmaya muvaffak olacaklardır.

* * *

*T*ütün inhisarının Yenice paketlerine koyduğu para ikramiyelerinin tütün satıcılarınca türlü türlü hilelerle çalındığı anlaşılacak ve cıgaralar lehimli demir kutularda satılacaktır. Fakat neticede bu tedbirin de para etmediği anlaşılarak ikramiye usulü kaldırılacaktır.

* * *

*B*una mukabil piyangolu eşyaya halkın fazla rağbet ettiğini gören ticaret odası kapalı kutu, kapalı sandık ve balya ile satılan bütün eşyaya ikramiye bileti koymaya karar verecek.

* * *

1936 Martında altmış sahifelik bir gündelik gazete çıkacak. Öteki gazeteler ona rekabet için sahifelerinin sayısını yüz yirmiye çıkaracaklardır.

* * *

*B*üyük şair Yahya Kemal bu sene iki mısralık bir eser meydana getirecektir.

*Ş*ehir tiyatrosu, operetlerin halka pek ağır geldiğini görerek bundan sonra münhasıran balet aynamıya karar verecek.

* * *

*B*elediye Sarayburnu ile Üsküdar arasında kurulacak köprüye asılacak renkli ve ışıklı reklâm resimleri için bir müsabaka açacak ve bu köprüde yapılacak satış barakalarını müzayedeye koyacaktır. **Papağan**

— Bir zamanlar parası yoktu, çıplak gezerdi... Şimdi paralandı da bak ne hale geldi!...

İŞ ADAMI?

Bu bir idealdir. Hepimiz iş adamı olmak isteriz. Yalnız içimizde iş adamı denebilecek kaç yıldız vardır! İnanın bana: bu iş adamı olmak hüneri ne mektepte, ne medresede hattâ ne de Avrupada öğrenilir. Bu bir Allah vergisidir ki her kula müyesser olamaz. İçinizde:

— Canım şu nasıl şeydir? Bir kere bilsem, belki olmıya çalışırım.

Diyenler bulunur. Dinleyin bakalım yapabilecek misiniz?

Son zamanların iş adamı sıkılmıyan ve utanmıyan bir adamdır. Frenkler bu meziyetlere (toupet) derler. Bu sözün türkçesi perçemdir amma onlar belki püsküllü belâ demeye getiriyorlar.

Şimdi size iki fıkra yazacağım. Bunları okursunuz. İçinizde o fıkra kahramanlarını taklit edebilenler varsa gözü aydın mutlaka iş adamı olur, para kazanır, ekmeğini taştan çıkarır, karnı tok, sırtı pek olur.

Yok, bunu gözünüz tutmazsa, gelin yanıma da beraber pinekliyelim. İşte fıkramın birisi..

Bir ramazan günü birisi iftara gidiyormuş. Yolda bir tanıdığına raslamış. Rasladığı adam sormuş:

— Ne o hacı? nereye böyle geç vakit?

— Hüseyin beye iftara gidiyorum.

— Âlâ! ben de gelirim, ecri vardır.

Hacı bu kendi kendini davet eden adamı reddedemez. Olurlar iki kişi... Yolda kahvenin önünden geçerken üçüncü bir tanıdık raslar:

— Oo! nereye böyle hayrola?

— Hasan beyin evine iftara gidiyoruz.

— Ben de gelirim.

İlk ve asıl davetli cevap verir:

— Nasıl olur? Bu adam yalnız beni çağırdı. Yolda Mehmede rasladım. Sevaptır, iftara gitmek dedi; o da takıldı. Ses etmedim. Lâkin seni ne yapayım?..,

— Hüseyin beye gitmiyor musunuz?

— Evet!

— O beni tanır...

Ve üçü birlikte iftar evine varır. İlk ve asıl davetli kapıyı çalar. İftar sahibi oruç keyfi açar. Davetliye:

— Buyurun, der. Arkadan ikinci takılan Mehmedi görür:

— Ne istiyorsunuz? diye sorunca asıl davetli:

— Efendim, Mehmed efendi arkadaşımdır, zatıâlinize iftara geldiğimi öğrenince sevaptır diye geldi.

Ev sahibi sofrada fazla yer olmadığı için biraz içerler amma ne çare bu emrivakia ses çıkaramaz. Ona da:

— Buyurun! der. Fakat arkasından üçüncü parazit de onu takip etmek isteyince kendini tutamaz.

— Ya bu kerata kim?.. der. Üçüncü parazit de hiç bozmadan asıl davetliye:

— Bey, beni tanır demedim mi idi. Cevabını verir.

Gelelim ikinci fıkraya:

İşsiz güçsüz birisi var. Karnı aç parası da yok. İlk rasladığı kebapçı dükkânına girer.

— Bana bir döner... der. Onu yer; arkadan pilâv yer; arkadan tatlısını da yer. Bir de kahve içer. Para istemek için gelen kebapçıya:

— Param yok! cevabını verir. Kebapçı herifin kılığına, kıyafetine ve sıkılmayışına bakıp içerler.

— Tuuu! Allah belânı versin. Sana bu lâyıktır! diye suratına tükürür. O da kalkar gider.

Ertesi gün, işsiz güçsüz ve yüzsüzün yine karnı acıkır. Yine ayni kebapçı dükkânına gider. Bir yolunu bulur ve kendini kebapçıya göstermeden yine karnını doyurur ve bekler. O gün dükkân biraz kalabalıkmış. Kebapçı bir türlü vakit bulup da yüzsüzün yemek yediği masaya gelemez. Yüzsüz biraz bekledikten sonra masasının yanından geçen kebapçıyı çevirir. Ve suratını uzatıp:

— Tükür de gideyim! işim var, der.

İşte bu kadar.

Felek

Yeni Yıl Hediyesi

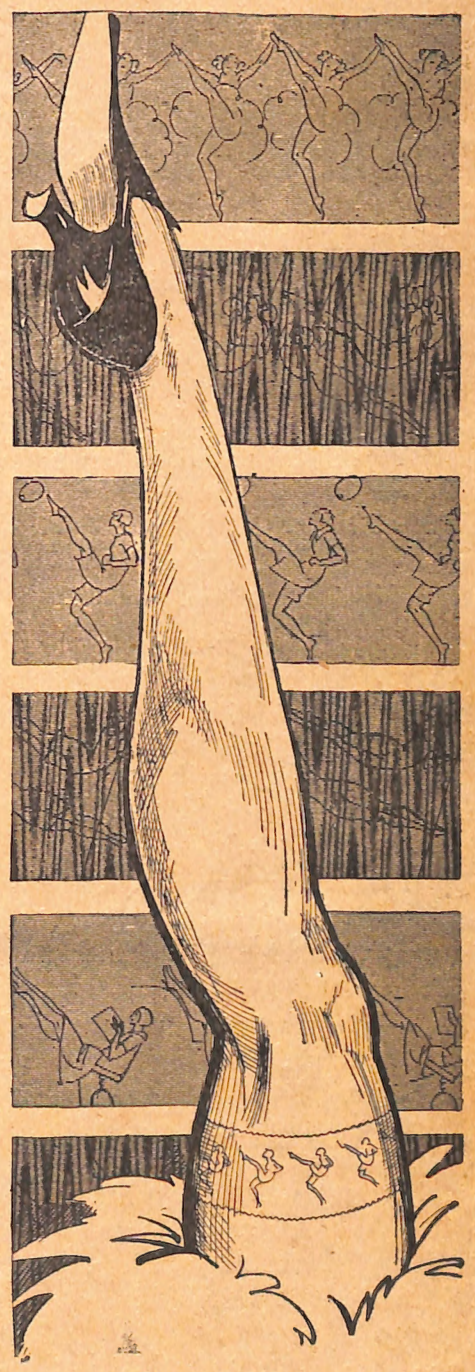

Şehir Tiyatrosu artistlerine jartiyer örnekleri

Kahramanlık

Bayan giyinmiş, süslenmiş sokağa çıkıyor. Kocası varlık göstermiş olmak için sesleniyor:

— Böyle nereye gidiyorsun bakalım?

— Canım nereye isterse oraya!.

— Peki ama ne zaman döneceksin?

— Ne zaman canım isterse!..

— (Öfkeli) fakat daha geç kalacak olursan karışmam ha..

Hacıyatmaz

Her devrime uyan ve nereye düşse ayak üstünde duran birinden bahsediliyordu. Ömer Seyfettin, bunda şaşılacak ne var cancazım, dedi, herifde öyle hafif kafa var ki minareden atsan yine ayak üstünde bulursun.

Yeni Yıla Girerken

Bugün yeni yıla girdik.

Dün gece kibar toplantı yerlerini dolaştım. Kulak misafiri sıfatile duyduğum bazı konuşmaları olduğu gibi naklediyorum.

Yaşını saklamakla şöhret almış bulunan ve daima yirmi beş yaşındaki kızile bir örnek giyinen ellilik bir bayan vardır. Yılbaşı gecesi onun bir eski sefirle konuştuğunu dinledim.

Bayan — (hüzünle) Geçen yılbaşı gecesi de burada görüşmüştük, dedi, demek yine ihtiyarladık.

Eski sefir gülümsiyerek cevap verdi: — Evet kulunuz bir yaş, siz altı ay..

* * *

İki şık genç arasında:

— Bütün geceyi burada geçirmek manasız, buradan çıkınca nereye gideceksin?

— Tayyare piyangosundan bir amorti çıkıpda hesabı ödeyemezsem karakola..

* * *

Mütemadiyen şampanya içen iki arkadaş konuşuyordu:

— Bu kalabalığın içinde tabiî bir çok meteliksiz serseriler de var.. Bunlar acaba hesaplarını nasıl öderler.

— Bunlarda budala bir bildiğe tesadüf edip borç almak ümidi vardır.

— Ya böyle bir kimseye tesadüf edemezlerse?

— Sırtlarında smokinlerile polisin önüne düşüp karakola giderler.

— Peki ama bu, lokanta sahibinin zararını ödemez ki..

— Elbette...

— Peki lokanta sahiplerinin hal ve tavırlarından ve çok içmelerinden şüphe ettikleri insanlara karşı tedbirleri yok mudur?

— Lokanta sahipleri gözü açık insanlardır. Başlarından çok defa geçtiği için öylelerini anlarlar.

— Parayı peşin almak için bir çare bulmuşlar mıdır dersin?

— Peşin alamazlar ama bir iki saatte bir hesap isterler zannederim.

— Buna nasıl cesaret ederler?

— Bilmem ama, onlar herhalde bunun bir kurnazlığını bulmuş olacaklardır.

Tam bu sırada uzun boylu bir garson hürmetle konuşanlara yaklaştı, boynunu bükerek:

— Affınızı rica ederim, dedi, nöbetim bitti. Servisi bir başka garsona devrederek gideceğim. Hesabımı kapatmama müsaade eder misiniz?

Bir Bayan yüksek sesle kocasına çıkışıyor:

— Ahmet sen çok sersem oldun. Hani şampanya.. Ben bu gece sabaha kadar içeceğim.

Ahmet denilen centilmen, beyaz parlak dişlerile gülümsiyerek:

— İç cicim.. Fakat hastalığını unutma. Doktor sana ne tenbih etmişti.

— Aklıma gelmiyor.

— Senin gelmiyebilir ama ben bir sıyanet meleği gibi senin üstünde kanat açmıya mecburum sevgilim.

— Ayol neler söyliyorsun? Hangi hastalık, hangi doktor?

— Kızma karıcığım.. Müsaade et, unuttunsa hatırlatayım. Fakat kadın hastalıklarından açık bahsedilmez. Kulağına söyliyeyim.

(Erkek karısının kulağına eğiliyor; bir aşk sırrı fısıldar gibi gayet yavaş ve nazik:) — Geçmişi tenekeli beyinsiz şıllık, diyordu. Cebimde kaç kuruş olduğunu bilmiyor musun? Sana şampanya ziyafeti yerine öyle bir sopa çekerim ki..

Kadın gülümsiyerek başını çekiyor ve âşıkane bir tavırla:

— Böyle söylesene nonoş, diyor. Doktorun tenbihi aklımdan çıkıp gitti. Hatırlattığına çok teşekkür ederim cicim!..

Sabahleyin ortalık ağarırken şık bir Bayan kocasına:

— El çabukluğile masanın üstündeki şu pasta artıklarını kotiyonların arasına sıkıştırıver. Oğlan biraz sonra uyanır «karnım aç» diye tutturur. Evde ağza atacak çöp yok.

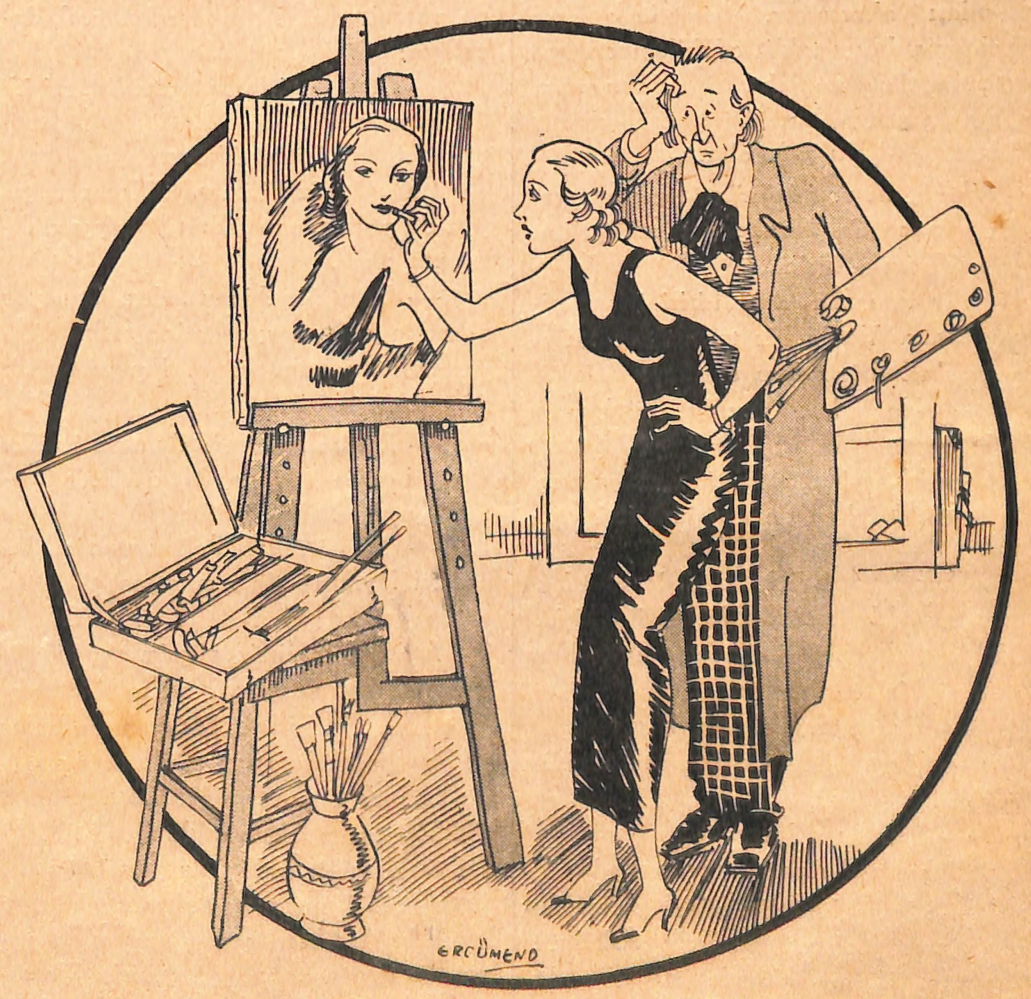

— *Ne yapıyorsunuz?*
— *Üstat, dudağıma sürdüğünüz ruj benim kullandığımın aynı değil de...*

Pazar gününün eğlence ve istirahat günü olduğunun resmidir.

Fallar bazan da fena gaflara yol açıyor.

Yılbaşı gecesi ziyaretine gittiğim ailelerden birinde meraklı bir mesele konuşuluyordu. Evin kızını Mısırın zengin ailelerinden birinin oğluna istiyorlarmış. Kız da, aile de yarı ağlar, yarı güler vaziyette...

Bu esnada kapıdan orta yaşlı bir zat girdi.

Baba:— Gel Allahaşkına, dedi. Ben fala inanmam amma senin bütün söylediklerin çıkar.. Kızımın bir falına bak...

Misafir küçük Bayanın avucuna baktı:

— Size yakında bir yol görünüyor, dedi, güneş tarafında bir memleket.. Uzunca bir deniz yolu...

Herkeste hayret ve telâş!

Baba— Gerçi yeni kafalıyız ama gel de inanma. Nasıl da üstüne bastı. Falcı şöyle devam etti:

— Seyahat üç gün mü sürecek desem, üç hafta mı? Hattâ üç ay.. Bileti gidip gelme alırsanız kârlı çıkacaksınız.

§

Bu da başka bir yerde işittiğim bir fal gafı:

Fala baktıran altmışlık bir Bayandı. Bakan yirmi beş yaşlarında favorili ve alıkça suratlı bir genç...

Oda bir yolculuktan bahsediyor:

— Evet sizin için yakında bir yolculuk görünüyor diyor, uzunca bir yolculuk...

— Nereye acaba?

— Bilmiyorum.

— Canım biraz daha dikkat et.. Yolun ortasında bir şey görünmüyor mu?

— Bir şeyler görünüyor.. Galiba ağaçlar...

— Haydi bir gayret daha... Ne ağaçları?

— Boyları uzun, enleri ince, tepeleri sivri amma... Anladım... Selvi ağaçları...

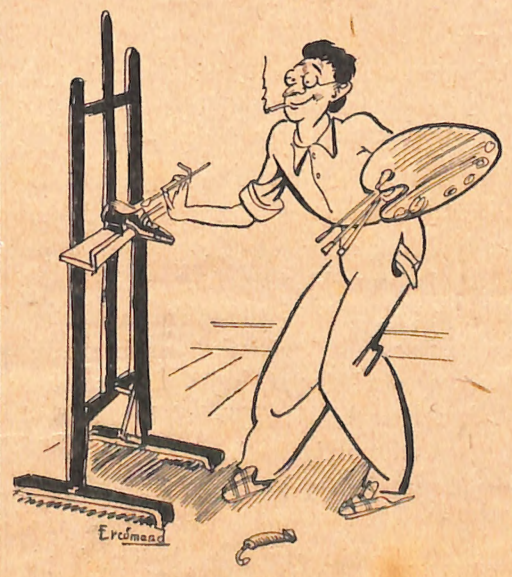

Alışkanlık

Ressam kundurasını boyuyor.

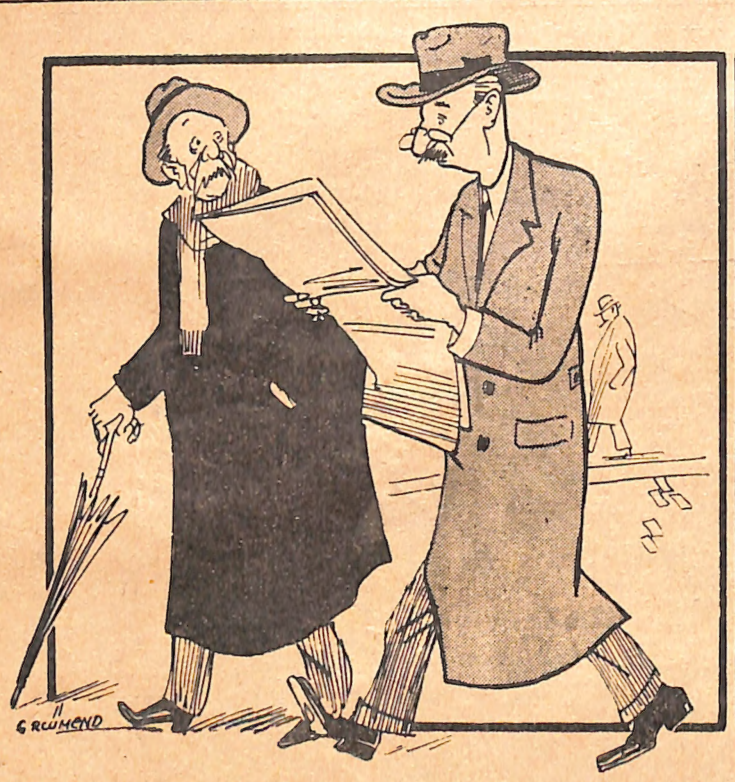

— Ölüler Belediyenin yaptıracağı asrî mezarlığa para ile gömüleceklermiş...

— Demek ki asırlık da olsak gene asrî mezarlığa gömülemiyeceğiz.

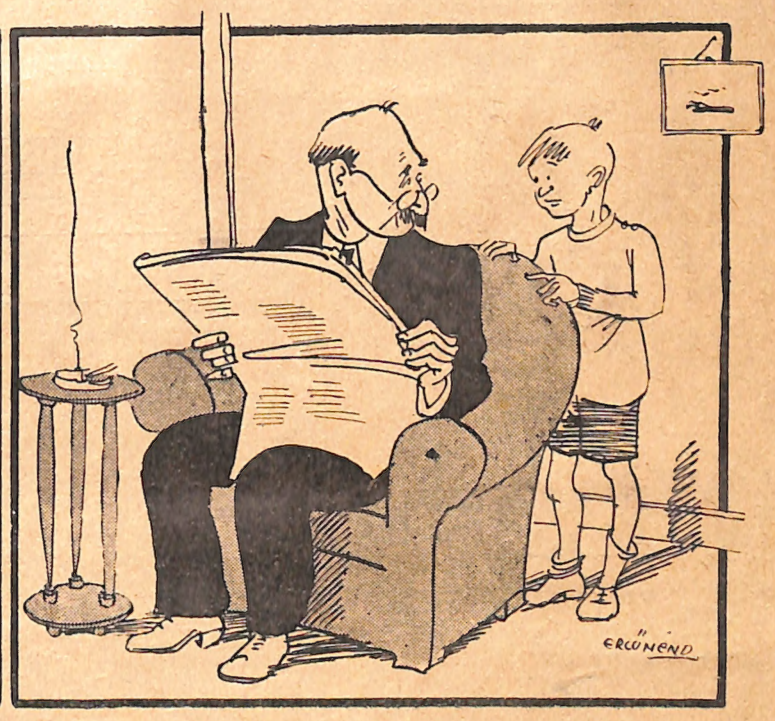

— Baba «Deniz konferansı suya düşecek mi acaba?» diye yazıyor. Suya düşerse ne olur?

— Ne olacak, harp gemisi olur....

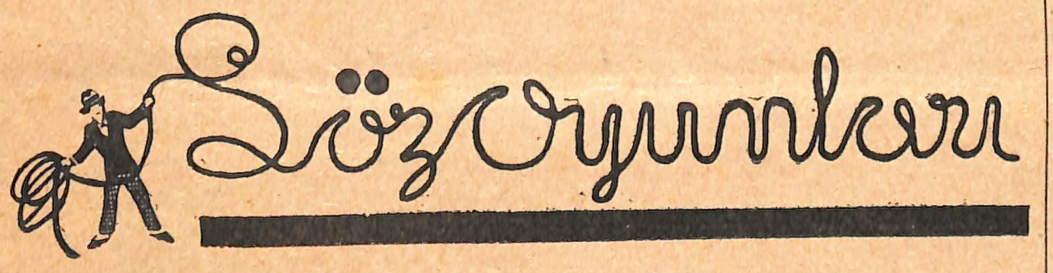

Yazıcı ve Aşçı

Tanıdığım bir cılız muharrir, şişman aşcının dükkânında yemek yiyordu. Onları karşı karşıya görünce düşündüm. Biri yazıcı, biri aşcı. Biri sözde dimağa, öteki de damağa hizmet eden iki işçidir. Biri pişirip kazanır, öteki şişirip kazanır veya kazanmaya özenir. Biri kalemiyle, öteki kepçesile akşam, sabah etliyi sütlüyü karıştırır, dururlar.

Şimdiye kadar hiç hatırıma gelmemişti. Meğer bu iki san'at arasında ne kadar da benzeyiş varmış.

Salça ikisinin marifeti. Piyaz da öyle. Hele dolma ve kubbe yapmakta ve beyin haşlamakta yazıcı elbette aşcıdan baskın çıkar. Ceviz ikisinin de kırdığı, nane ikisinin de kıvırdığı şeylerdendir. Terbiyeyi lâzım oldukça ikisi de kullanıyor.

Bu benzeyişler üzerinde düşündükce hatırıma bir çok muharrirler geldi ki bunlar yazıcı olacak yerde aşcı da olabilirlerdi. Hem de daha iyi...

Meselâ zavallı Florinalı yanık ciğerli büyük şair olacağına küçük bir ciğer kebapçısı olsaydı müşteri bulmak için üste bir şey verecek değildi ya...

Yine meselâ Ebüzziya zade Velit imambayıldı ile sarığı burmayı, Yunus Nadi bütün salçalıları, Abidin Daver midyeden istakoza kadar tekmil deniz ve denizci yemeklerini, Burhan Cahit puf böreğini, Ali Naci yalancı dolmayı, fıkra muharrirlerinin çoğu da soğuk yemekleri ne güzel hazırlıyacaklardı. Fakat Yahya Kemal bir öğünde bütün sermayeyi oturup yiyecekti...

Aşcı ile yazıcı arasında birçok benzeyiş, fakat birçok da ayrılık vardır. Nasıl ki şişman aşcıda yemek yiyen şu tanıdık muharrir çok cılızdır. Neden aşcı şişman da muharrir cılız oluyor, diye sordum ve yine kendim cevap verdim:

Her yazıcı aşcıya muhtacdır. Fakat hiç bir aşcı yazıcıya muhtaç olmaz. Hem aşcı sıkıya gelince sermayeden yiyebilir. Yazıcılar bunu yapamadıkları içindir ki daima kendi kendilerini veya birbirlerini yerler.

KIVILCIM

Yılbaşında

— Bakalım şu 1936 senesinde neler olacak?

— Ben ilk olandan memnunum. Bizim borçlar bir sene daha eskidi de...

Çallının Şahitliği

Reis— Demek ki siz yılbaşı gecesi suçluyu gazinoda gördünüz. Buna yemin edebilir misiniz?

Çallı— Pek te yemin edemem ama bir şişe rakısına bahse girerim.

— Karşı karşıya otursak da konuşsak daha iyi olmaz mı?

— Ya... Benden ne çabuk bıkdın?

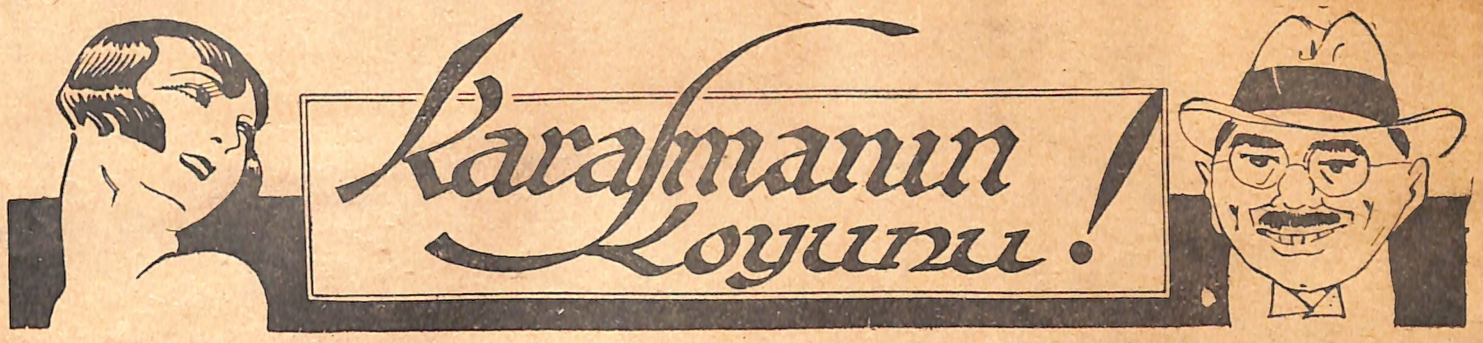

MANZUM HIKAYE

Yazan :
Necdet Rüştü

Kasaplık ediyordu Bay Bodos Karamanda,
«Kuzu eti!.» diyerek yutturuyordu manda!.
Şehrin işlek yerinde büyük dükkânı vardı;
Züğürt müşterileri hemen baştan savardı,
Eline geçirirse bir kalantoru eğer
Hemen reverans yapar, başı yerlere değer,
Binbir sözün dibine artık darı ekerdi,
Ona diller dökerdi, parasını çekerdi!..
Aradan yıllar geçti, Bodos yükünü tuttu,
Kırk, elli bin lirayı aç bir dev gibi, yuttu!.
Bir yıldı.. tek başına, Bay Bodos çıktı yola,
Rahat yaşamak için, iriştı İstanbula!..

— 2 —

Tek başına.. demiştik, evet: Bodos bekârdı,
Ne ana, ne babası, ne de kardeşi vardı!.
Hesap etti: ermişti bu yıl tam kırk üçüne,
Böyle yalnız yaşamak gidiyordu gücüne:
Eve ne zaman gelse; sağı boş, solu boştu,
Onu bekliyen yoktu; kucağı, kolu boştu!.
Keşke olmasaydı da servetinin yarısı,
Onu karşılasaydı kapıda genç karısı!.
Göğe yükseliyordu aldığı apartıman;
Kendine ayırdığı kata girdiği zaman,
Ona süslü odalar cehennem geliyordu:
Yalnızlık bir ok gibi, kalbini deliyordu!.
Evet; genç bir karısı olmalıydı onun da,
Bay Bodos karar verdi evlenmeğe sonunda!.
Fakat bu meseleyi düşündü haftalarca:
İstanbullu kadınlar oynak olur bir parça;
Bulsa hemen alırdı Karamanlı bir güzel,
Karamanlı.. namuslu.. anlı, şanlı bir güzel!.

— 3 —

Bir gün. bir tesadüfle sanki burkuldu kalbi;
Bir kadın yürüyordu önünde ceylân gibi:
Kıvrılıp bükülüyor, kırılıp dökülüyor,
Bütün delikanlılar bu kadına gülüyor,
Fakat o, bu gençlere asla yüz vermiyordu!..
Bodos bir an düşündü, kendi kendine sordu:
«Bu kız Karamandaki Aspasya mı acaba?.»
Sonra dedi: «ta, kendi.. yürüyüşü de caba,
«Bir bakışta tanırım: gözlerini göreyim»
«Sokulayım o ise hemen selâm vereyim!.»
Kıza biraz sokuldu. evet, ta kendisiydi,
Bu gözler onun gözü, bu ses onun sesiydi!.
Sanki azılı bir koç beynine vurmuştu tos,
Bu sersemlikle dedi kendi kendine Bodos:
«Karamanda bıraktın kızı küçük yaşında,
«İşte, bir güneş gibi, şimdi doğdu karşında!»
Kıza dedi:
— «Eski dost elbet düşman olmaz ya;
Karamanlı Bodosu tanıdın mı, Aspasya?..

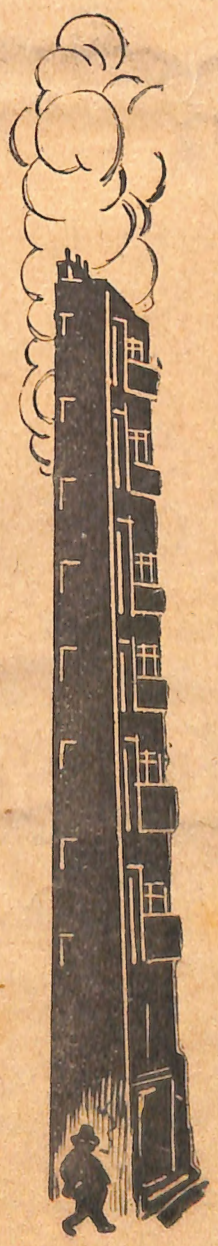

Kız dedi:
— «Bilmez miyim?.» Bakışıp, gülüştüler,
İkisi de kol kola hemen yola düştüler!.
Konuştular.. sıyrıldı mazinin dumanları,
İki ahbap andılar o eski zamanları!..

— 4 —

Bay Bodos Aspasyayı çıkaramadı baştan:
Tanrı onun kalbini sanki yapmıştı taştan!.
Bodos bütün fendini, zekâsını gösterdi,
Kız fakat bu sözlere ayni cevabı verdi:
— Gel, seni bindireyim otomobile?..
— Olmaz!.
— Büyükada güzeldir, gidelim «Dil» e?.
— Olmaz!.
— Çok hoşuna gidecek Boğazda: Bebek?:
— Olmaz!.
— Florya güzelleşti gelmez durmaya?.
— Olmaz!.
— Öyle ise gidelim bir sinemaya?..
— Olmaz!.
— Haydi, sana bir güzel elmas alayım?..
— Olmaz!.
— Pekâlâ, evlenelim: kölen olayım?..
— Olur!.

Bu «olur!.» kelimesi sevindirdi Bodosu,
Gönlündeki denizin dindi azgın lodosu,
Demek ki: namusluydu, evlenmeğe razıydı,
Ah!. Karaman kızları!. Bodos paraya kıydı:
Süslü eşyalar geldi eve yığın yığına,
Zengin adam başladı düğün hazırlığına!.

— 5 —

Cazband durmadan çalmış rakı gırlagitmişti
Davetli..kahkaha..dans..artık düğün bitmişti
Saat dördü çalarken, gelenler geri döndü,
Onlar murada erdi.. evde ışıklar söndü,

Sabah Bodos giyindi, kadın gerindi nazla..
Kadın yorgun gibiydi, adam mesuttu fazla:
Evlenmişti.. hayatta artık değildi küskün!.
- «Sinemaya gidersin, dedi bununla bugün!»
Yatan genç karısına biraz para uzattı,
Beş lirayı görünce kadının beyni attı,
Eski alışkanlıkla, atıp bağırdı:
— Dursun!.
«Budala!. Sen kendini nerde sanıyorsun?.
«Ben bu kadar paraya seninle kalır mıyım:
«On liradan aşağı gecelik alır mıyım?!.»
Sanki azılı bir koç başına vurmuştu tos:
Bu sözü işitince bayıldı Bodos!..

NECDET RÜŞTÜ

NASIL SO

DÜN

ZARLARDI?

BUGÜN

HASTA KURTULDU

Hikâye

Taksim Maçka, Şişli çevresinde merak edilen, neticesi sabırsızlıkla beklenen meseleler şunlardır: İtalya Habeşistanı zaptedebilecek mi? Dudaklara sürülen kırmızının modası geçerse yerine ne konacak? İngiltere harbedecek mi? Doktor Galip Bayan Samiyeyi ele geçirecek mi?.

İtalya, İngiltere, Habeşistanı — gülü tarife ne hacet — deyip geçelim de, Doktor Galibi takdim edelim: Otuz beş yaşında. Uzun boylu, sağlam yapılı, dinç, hafiften saçları dökülmüş, «Kadınların beğendikleri tip» denilen, dik parlak bakışlı, ciddî fakat tatlı gülüşlü bir doktor. Operatör. Hastası çok. Hastanesi meşhur. Bir kaç tanınmış apandisit ameliyatı yapmış, evli.

Bayan Samiye: Güzel bir kadın. (Fazla şey söylemiyelim, muhayyilenize bırakalım) dul.

Şurada burada birbirlerine rastladılar. Fakat birbirlerine pek dikkat etmediler... Derken geçen yaz, yağmurlu bir gün, bir otelin yemek salonunda, büyük bir sofra başında buluştular. Hepsi yağmurzede olduğundan, bir sofraya oturdular. Ortaya tavuk kızartması geldi. Bakıştılar: Kim kesecek? - tabiî doktor - meşhur operatör. Doktor operatör gülümsedi: Kesemem.

— Amma yaptınız!.

— Sizi temin ederim ki kesemem. Kesmesini bilmem. Ömrümde tavuğa el sürmüş değilim... Eğer masanın üzerine bir insan yatırırsanız kesip biçerim, ama tavuğa bir şey yapamam!..

Gülüştüler. Samiye doktorun ellerine baktı. Beyaz, şeffaf tenli, tertemiz eller... Kımıldanışları bile havayı okşuyor. Ameliyattan korkmak manasız... Bu ellerin tuttuğu neşterin can yakması imkân yok!... Operatör kasap değil, hâkkâktır... Operatör Galip te hem nazik, hem kuvvetli...

Bayan Samiye bu düşünce ile kızardı, gözlerini başka tarafa çevirdi.

Doktor Galip neden sonra Bayan Samiyenin ellerine tuhaf tuhaf baktığını hatırladı.

İşte bundan sonra sual dudakların

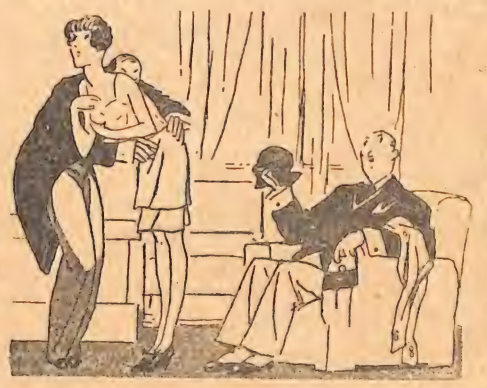

ucuna geldi: Acaba Doktor Galip Bayan Samiyeyi elde edebilecek mi?

Cevabı kolay diyeceksiniz: Evet. Evet ama pek acele etmeyiniz... Filvaki Bayan Samiye de: evet, diyor. Doktor Galip te: güç olmasın da geç olsun diyor.

Güç olmuyor amma, geç oluyor... Ufak tefek teferruatı nazarı dikkate almak lâzım. Ehemmiyetsiz şeylerin ehemmiyetini gözetmek lâzım. Düşünmek lâzım ki birinin karısı, ötekinin de babası var.

Baba mutaassıp, sert, genç dul kızını âdeta göz hapsine almış. Doktorun karısı kıskanç, hastaneden ayrılmıyor. Vakitli vakitsiz geliyor... Samiye de öyle rasgele bir yerde doktorla buluşamaz. Bütün bunlar durumu karıştırıyor. Günler geçiyor, suallere cevap müsbet olmuyor ve sade sual dillerde dolaşıyor: Acaba Doktor Galip... ilah...

Derken efendim bu sıralarda Bayan Samiye hastalanıyor. Midesi ağrıyor, bulanıyor, sancıları var. Bir türlü doktora gitmek te istemiyor. Amma sancıları, bulantısı gittikçe artıyor. Nihayet babası zorluyor, doktora gidiyorlar. Bayan duyduğu rahatsızlıkları anlatıyor. Doktor bakıyor, dinliyor muayene ediyor, hükmünü veriyor:

— Ameliyat lâzım.

Samiye yolda dayatıyor:

— Kabil değil ameliyat yaptırmam.

— Lâzımmış kızım.

— Yaptırmam. Doktorun aldatmadığı ne malûm... Hem ne olursa olsun karnımı yardıramam...

Gece misafirleri vardı. Bu misafirlerin arasında operatör Galip de vardı. Babası Samiye ile doktoru bir köşeye çekti.

— Kızım, Galibi tanıyorsun. Ona itimadım vardır. Bugün doktora anlatdıklarını Galibe de anlat.

Samiye ağzını bile açmıyor. Bunun üzerine babası kızının ağzından dinlediklerini anlatıyor.

— Ne dersiniz doktor?

Derhal ameliyat lâzım... hem korkacak bir şey yok. Her gün yapılan şey bu. Siz hiç acı duymazsınız. Operatörlük öyle bir san'at haline geldi, iz bile bırakmıyor. Gününü tesbit edelim. Yarın imkânsız. Öbür gün işim var... Perşembe günü saat üçte... Samiye nihayet razı oldu.

... Perşembe günü Samiye operatör Galibin hastanesinde bir odada. Beyaz kâğıtlı, şirin bir oda... Pencereden deniz görünüyor... Samiye yatıyor... Heyecanlı... Buraya dün geldi... Ameliyat olacağı için bir şey yedirmediler... Karnı açlıktan zil çalıyor... Bekliyor... Sabırsızlıkla bekliyor... Kapı açılıyor... Operatör giriyor. Gülümsiyerek yaklaşıyor:

— Sevgilim... İşte nihayet biz bize kaldık! Muvaffak olduk!.. Bundan daha münasip yerde baş başa kalamazdık. Şunu da söyliyeyim ki ezberletti-

Harp salatası nasıl yapılır?

Biraz sirke, bir galon petrol ve bunları biribirine karıştıracak hamarat bir el... amma bakalım yağ yetecek mi? (İngilizce Panç gazetesinden)

lerimi doktorunuza çok iyi tekrarladınız. Hemen teşhisi koydu. Ameliyat dedi... Oh!.. Rahatsın değil mi!... Oda güzel değil mi!.. Hiç bir tehlike de yok... Seni istediğim zaman gelip burada ziyaret edebilirim... Canım sıkılmaz ya... Bir kadının, sevdiği erkeğin yanında canı sıkılmaz... Seni burada istediğim kadar da alıkoyabilirim... Bir hafta, on gün, bir ay... Hastaneden ancak operatörün iznile çıkabilirsin... Sus... Böyle hızlı gülme... Ne?... Ha karnın aç... Bunu düşündüm... Piliç getirdim tatlı yemiş getirdim... Ama kusura bakma pansıman kutularına koydum... ye... ve söyle, sana üç yüz liraya kadar bir hediye alabilirim, ne istersin... Sıkılma, çünkü bu üç yüz lirayı ameliyat ücreti olarak babandan alacağım... Kuzum bu kadar hızlı gülme... Peki peki, ameliyat gömleğimi de çıkarıyorum... korkma...

İşte böyle... Nihayet suale cevap verildi: Evet.

Bir saat sonra operatör Galip Bayan Samiyenin odasından çıkıyor, koridorda Bayanın babasına rasgeldi. Adamcağız sapsarıydı:

— Ne oldu doktor?..

— Merak etmeyiniz, geçmiş olsun: Hasta kurtuldu.

Kulağı Delik

Neşe

Bayan arıyor, Bay neşeli neşeli şarkı söyliyordu.

Bir aralık Bayan haykırdı:

— Terzinin gönderdiği hesap pusulasını bulamıyorum.

Bay kahkaha ile gülerek cevap verdi:

— Görmedim.

— Görmediğin neşenden belli!..

Yanlış anlamış

Sofrada çok kalabalıktılar. İ. M. yanında lohosa yatağından yeni kalkmış, doğum yaradığı için hayli şişmanlamış bir Bayan oturuyordu.

Sofrada yalnız bir yer boştu.

Bir aralık İ. M. coşmuş, İstanbulun Parise benzemediğini anlatıyor, yanındaki Bayana fazla sokuluyordu.

Bu aralık, içeriye yeri boş kalan şişman Bayanın kocası girdi ve neden bahsedildiğini anlamadan:

— Siz etliye sütlüye karışmayın! deyince İ. M. huy canın altındadır, afalladı ve kızararak:

— Vallahi Bayana el sürmedim! dedi.

Sevgi

Kız annesine sordu:

— Bu gece nişanlım yemeğe gelecek değil mi?

— Evet.

— O halde yemekleri elimle pişireyim.

— İyi olur. Ondan sonra da piyano çalıp şarkı söylersin, eğer yine evlenmekte ısrar ederse seni sahiden seviyor demektir!.

Merak

— Şu adam çirkin, sakil, hattâ iğrenç. Buna rağmen elde etmediği kadın yok. Bunun hikmeti nedir?

Konuştuğum Bayan gülümsedi:

— Merak, dedi, böyle olduğu halde, her kadını elde etmesi merak uyandırıyor. Muhakkak gizli bir meziyeti var diyoruz, gidiyoruz.

— Sonra?

— Sonrası bu, bir kadın daha elde etmiş oluyor!.

Anlaşma

Yaşlı doktor— Hastanız bugün ne yedi?

Genç kadın— Külbastı.

— İştah ile mi?

— Hayır, patates ezmesile!

Nazım Hikmetin defterinden...

Bugünkü Savaş

Hey!
Bu ne biçim şey?
Şu çöle bak:
Havada çelikten bir sürü geveze leylek
Tak tak tak tak tak
Diyerek
Ateşler saçıyor..
Uzakta telâşlı bir topal deve
Hurma çekirdeğinden bir eve
Kaçıyor...
İn yok,
Cin yok...
Tanklar kertenkele avlamada,
Toplar çekirge görünce havalamada...
Yüz binlerce kişilik ordu
Ürkek, ürkek
Yürüyor çöllere heykel dikerek.
Şaka değil, zafer bu!...

§

Hey! bir de yalçın tepelerden öteye bak
Süleyman peygamber masalının sonu.
Nazlı Belkısın torununun torunu
Negüs
Gece, gündüz
Şemsiye altında sakalını sıvazlıyor...
Yanında sırma üniformalı bir alay ras
Çizmeleri en natürel sahtiyan...
Önünde yalınayak, başı kabak
Bir sürü köpürmüş halk
Ellerinde kılıç, pala, yatağan,
Öbek öbek ateşlerin çevresinde
Sıçrayıp oynuyor.
Bu yamyamlar cünbüşünü görse
Musolini
Yutarak küçük dilini
Söylemez olurdu mutlak.
Derken Negüs dile geldi bak:
Tanrımız büyüktür olacak olur.
Sonunda Habeşin yüzü ak olur!..

Nazım Hikmet

Kopye Eden: Cumbız

Kader

Artık kız çocuktan bıkmışlardı.. Üç tane kız çocukları vardı.

Karısı dördüncü çocuğunu doğurduğu zaman adam heyecanla doktora koştu:

— Gine mi kız doktor?

— Hayır.

— Oh nihayet, bir oğlum oldu.

— Hayır, iki kızınız oldu!..

Otomobil Seyranlarında :

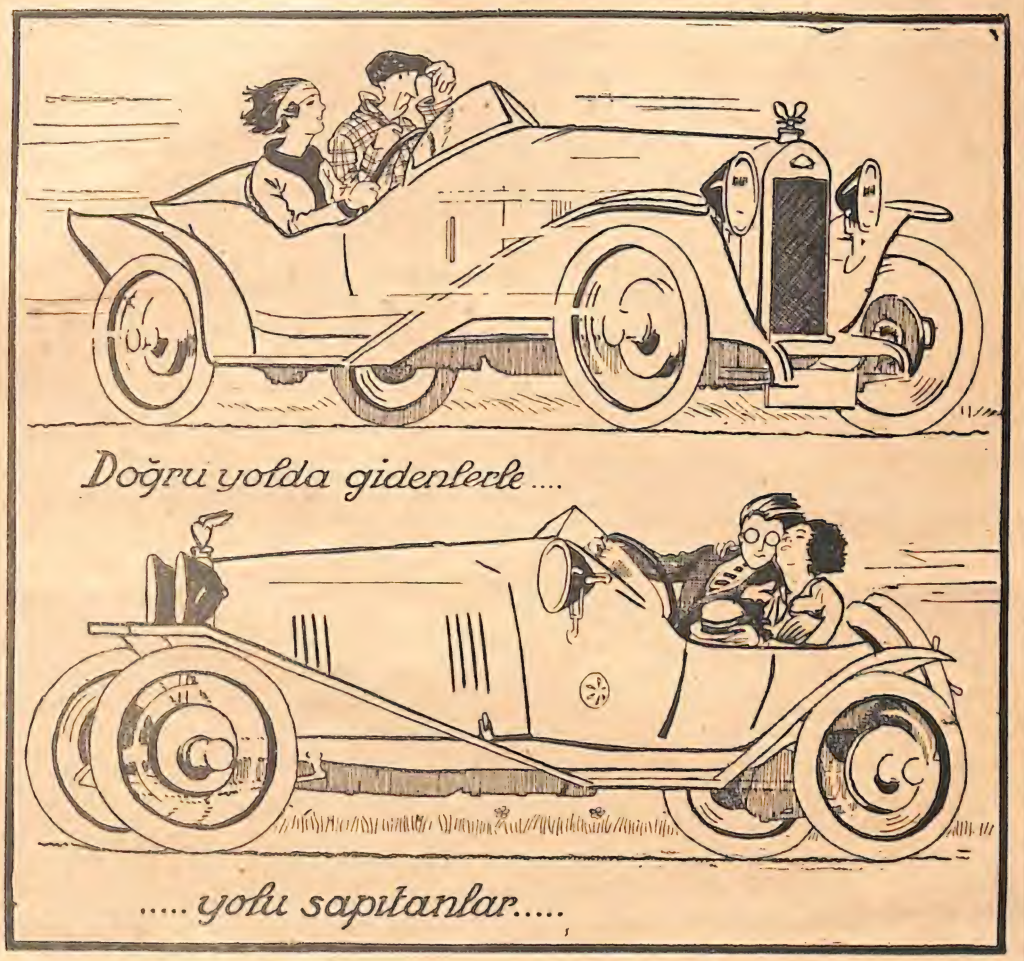

Tutuma, Tutulmağa, dair!

Kendi gitti ismi kaldı yadigâr derler a... Bizim tutum haftası geçip gitti amma, serpintileri hâlâ duruyor. İşte size tutum haftasına dair konuşulanlardan bir kaç örnek:

— Tutum haftasında ne yaptın?

— Ne yapacağım, karımın sinirleri tuttu, sokağa çıktık, yağmura tutuldum. Barınmak için bir mağazaya girdik, karım alış verişe başladı, yağmurdan kaçarken doluya tutuldum. Bu elvermiyormuş gibi, paketleri taşıyabilmek için otomobil tuttum... Eve geldik, masrafı bir hesapladım, dilim tutuldu. Tutumun bundan fazlası can sağlığı...

*
* *

Bir arkadaşa sordum:

— Tutum haftası nasıl geçti?

— Fevkalâde dedi, harikulâde güzel bir kadına tutuldum!

Din dersleri muallimi göğüs kabartıyor:

— Bu tutum haftasında ben en ileri gelenlerdenim, oruç tuttum...

Ayaküstü kırk yalan söyleyip kırk kişiyi aldatan bir genel direktör övünüyor:

— Benim kadar olamazsın. Ben verdiğim bir sözü tuttum!..

*
* *

Bizim bayan doğrusu bu tutum haftasında çok sadık kaldı.

— Ne oldu?

— Bir oğlumuz oldu, karımın ilk günü ağrısı tuttu!...

*
* *

Başı, dişi, sancısı tutanlarla cildiyeye tutulanların sayısı o hafta haylı arttı.

Arttık dedim de aklıma geldi. O geçen haftanın bir ismi de arttırma haftasıydı. Bu satırları yazan da tutum ve arttırma haftasıdır dedi; tuttu borçlarını arttırdı!...

Yalnız tutulmıyan ve arttırmıyan iki şey kaldı: Kadınların dillerile yaşları!..

T. M.

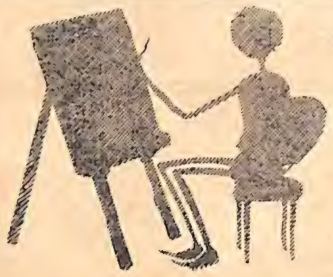

Portreler

TANIDINIZ DEĞİL Mİ?

Gözlerinizi uğuşturmayın, dikkatli dikkatli bakmayın, fazla şaşmayın, kamaşmayın, çileden çıkıp havsalanızı aşmayın. Tanıdınız, evet ta kendisi. Hâzım... bildiğiniz Hâzım, sevdiğiniz Hâzım, tok karnınıza bile alkışlamağa doyamadığınız Hâzım...

Malûm, ona tok karnına bile doyulmaz, çünkü hâzımdır. İnsana yediklerini güldüre güldüre hazmettirir... Gelgelelim pehlivanlığı nereden çıktı?...

Onun meşhur bir sözü vardır, operette tekerleme, vodvillerde şekerleme yaparken birdenbire haykırır: Ben neymişim be!... Ve başını döğerek çırpınır. İşte Hâzımın neymişim diyipte bir türlü söyliyemediği şey pehlivanlığıdır. Hâzım, kispeti nükte, pazusu lâtife olan bir pehlivandır, kuvvetli bir pehlivan...

Hâzım, cevizi baş ve şahadet parmağı arasına alıp sıktı mıydı, kırar. Onun böyle kırdığı kozlar bini aşmıştır.

Şöyle bir dayandı mıydı, önünde dağ dayanmaz, ormanlar devirir. Devirmedik çam bırakmaz!..

Hâzımı kolay kolay yeneriz sananlar aldanırlar. Hâzım kolay kolay sırtı yere gelecek pehlivanlardan değildir. Çünkü onda yetmiş iki milletin dil kuvveti vardır. Karşısındaki onu tek sanır, halbuki o sekiz ondur. O şöyle bir elini kaldırdı mıydı onunla beraber yahudisi, ermenisi, rumu, lâzı, arnavudu, kürdü, arabı, acemi hep birden el kaldırırlar. Hani kenar mahallenin dilberi: Elimi sallasam ellisi, başımı sallasam tellisi! dermiş. Teşbihte hata olmaz. Hâzım da dilini oynattı mıydı, kendinizi Babil kulesinde sanırsınız ve Hâzım bir solukta bütün bu yetmiş iki milleti kendine mezceder. Gel de başet göreyim.

Bu pehlivana çıkışacak, bir, beş, on kişi yoktur. Hâzım pehlivan, er meydanı olan sahnesine çıkdı mıydı bin kişi ile güreşir. Piyese çelme atar, muharriri önüne katar, tekerlemeleri şilte yapıp üstüne yatar ve seyredenlerin sırtını yere getirip pes dedirtir.

Hâzım pehlivanın başedemediği iki pehlivan vardır, bunlar da kadındır. Kadın pehlivan da olur muymuş demeyin. Şimdi bu pehlivanların kim olduğunu okuyunca:

— Sahi bak unuttuk, bu kurt bereliler yanında Kurtdereliler kaç para eder!... diyeceksiniz.

Biri yağlı alaturka güreş şampiyonu Halide pehlivan, öteki de greko romen şampiyonu Bedia pehlivan.

Hâzım pehlivan: Birinin gözünden ötekinin sözünden yılıyorum der. Nasıl yılmasın ki birinin gözü mavidir, nazarı değer, ötekinin de sözü alev gibidir, insanı kasıp kavurur.

Bununla beraber Hâzımın kuvveti ve zaafı yediği yemeklerdendir. Bir kaç tanesini sayalım:

Taze Ayşe kadın, piliç budu, bıldırcın, keklik, kadın parmağı, tavuk göğsü...

Fırça

Zehirli gaz hücümu tecrübesi gününde...

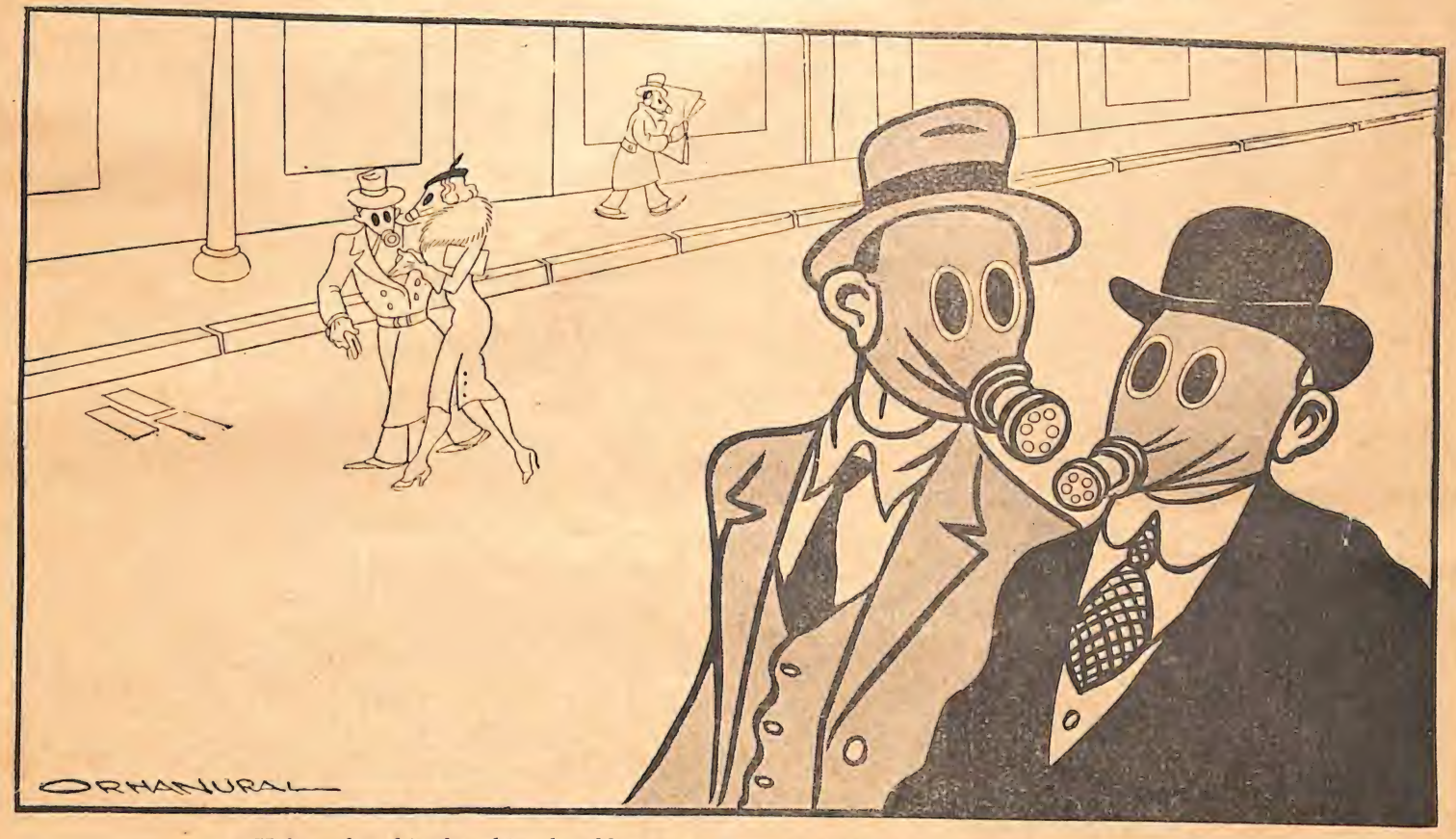

— Hele şükür birader, bir alacaklıya rasgelmemek korkusu olmadığı için bugün kollarımı sallaya sallaya yolda yürüyebildim...

Yılbaşı

«Yeni yıl mübarek olsun!» sesiyle
Haykırdı yanımda bir can yoldaşı
Sandı ki yeni yıl düşüncesiyle
Sevinçten gözlerim olacak şaşı!

Dedim ki: dolaşın, eğlenin sizler,
Bırakmaz ömrümce beni bu keder;
Güneşin denizde aksine benzer.
Gönlümün ateşi, gözümün yaşı.

Yaşımdan yirmi yıl küçük bir Bayan
Olmuştu kalbimi bu yıl avlayan.
Kesemdir bu farkı parayla sayan:
Üç yüze mal oldu bana her yaşı!

Başımdan atamam onu bu sene,
Bir taze can oldu çürük bedene.
Başımda kaldıktan sonra o yine
Ne çıkar gelmişse yeni yılbaşı?

Siz gezin, eğlenin, gülün, bayılın:
Geçenden farkı ne gelecek yılın
O tünel, tramvay denen ağılın
İçinden kalkmazsa insan dalaşı?

Âlemi güldürse bile sözümüz
Nedense gülmüyor bizim yüzümüz.
Kararmayacak mı yine gözümüz.
Bekliye bekliye her ay maaşı?

Kiralar arttıkça Nişantaşında
Belimiz çöküyor otuz yaşında,
Görmiyecek miyiz Tepebaşında
Tiyatro denilen eski salaşı?

Ne hayır gördüm ki eski yıllardan
Bir fayda ummayım yeni bahardan?
Daha az titrerim sanma rüzgârdan
Tersine çevirsem dünkü kumaşı!

Bir yere toplansa borç ettiklerim
Reyini verseler bana, gelirim,
Hem Saylav olurum, hem borç öderim.
Ayırmam, Bitlisi, Vanı, Maraşı!

ÇAMLIBEL

Yazıya lüzum yok...

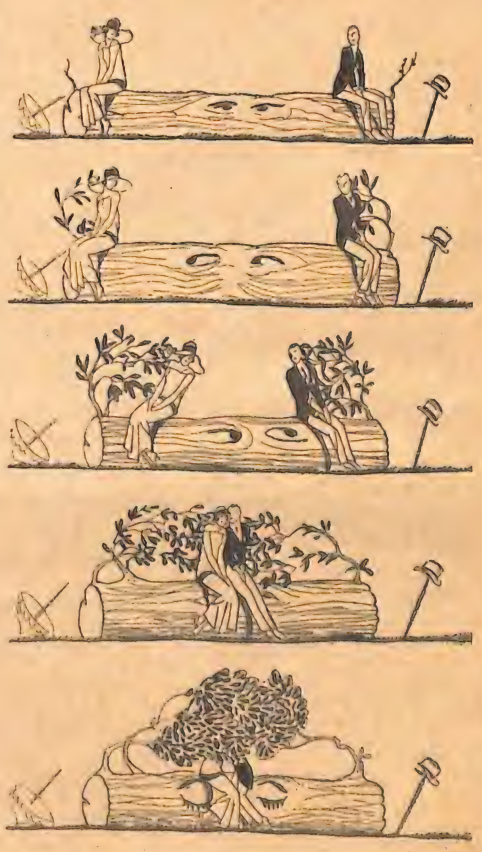

... bakarsanız anlarsınız

KARİKATÜR'ün Koleksiyonunu Toplayınız

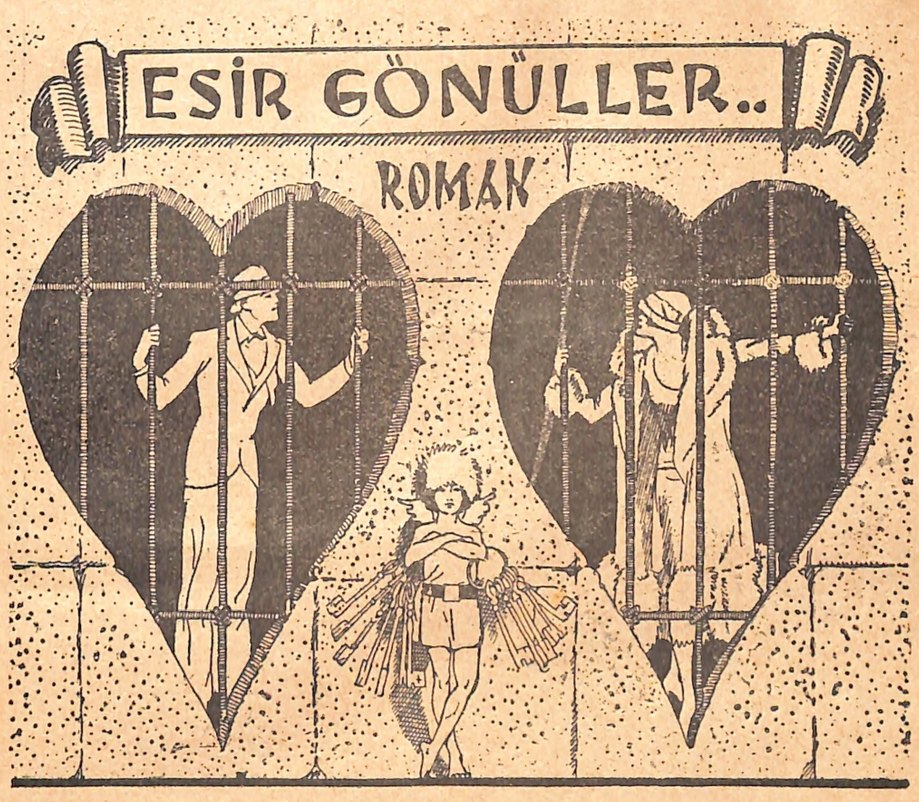

— 1 —

Yazan: Kaptıkaçtı

Bay Tosun Kudret, yılbaşı büyük piyangosunun ikramiyesinden sonra, ağırceza mahkemesinde aleyhine açılan «asayişi ihlâl» davasından da beraet kazanmıştı.

Zavallı Tosun Kudret... Yedi kadın dan ihanet, yıllarca sefalet, kara bahtından da binbir denaet gördükten sonra, nihayet yılbaşı çekilen tayyare piyangosunun büyük ikramiyesi ona isabet etmişti.

***

Bay Tosun yedi kadından yedi yüz yetmiş bin türlü ihanet gördüğü için kara bahtından intikam almıya karar vermişti. Artık zengindi, milyonerdi; her şeyi yapabilir, istediği gibi asıp kesebilirdi. Tamam yedi gün, yedi gece yemedi, içmedi, oturmadı, yatmadı, uyumadı ve kendi kendine hep düşündü. İkide birde:

— Evet... diyordu, beni kırk yaşıma kadar inim inim inleten, fakat tam kırkıncı yılımın ilk gününde yarım milyon lira ile güldüren kara bahtımdan intikam alacağım. O zenci suratlı bahtımı salben idam edeceğim, kurşuna dizeceğim. O kömürcü dükkânı manzaralı rezil taliimi cellâda göndereceğim, boğduracağım.

Bay Tosun Kudret, beyninin içinde fırtmalar, azgın dalgalar, şimşekler, yıldırımlar yaratan binbir düşünceden bir lâhzacık kurtulur kurtulmaz, yedinci devrede bir zır deli gibi haykırıyordu:

— İntikam... İntikam!... Kara bahtımdan, alçak taliimden intikam alacağım!

Artık yedinci gecenin sabahı yaklaşmıştı. Horozlar ötmeye, çöp arabalarının uykuyu haram eden gümbürtüleri gecenin sükûnetini yırtmaya başladığı saatlerde Bay Tosun Kudret, dünyanın merkezini bulan Arşimet gibi bir defa daha haykırdı:

— Buldum!.. Buldum!..

Ve sonra paltosuz, şapkasız odadan dışarı fırladı, kendisini yedinci kattan sokak kapısına Galatasarayın futbol topu gibi attı ve patlak bir terkos borusundan fışkıran sular gibi sokağa uğradı. Tam yedi gün, yedi gece aç, susuz, uykusuz... Mütemadiyen düşünen yeni milyoner Bay Tosun Kudret, nihayet aradığını bulmuş, ve bu buluşun saadetile de açlığını, susuzluğunu, uykusuzluğunu ve yorgunluğunu unutuvermişti. Şimdi sabahın alaca aydınlığı arasında Beyoğlunun, sarhoş hayalleri dolaşan tenha caddesinde, eski zaman tulumbacıları gibi dört nala koşuyor ve her adımda avaz avaz bağırıyordu:

— Buldum!.. Buldum!..

— İntikam!. İntikam!..

— Kara bahtımdan intikam alacağım!..

Yeni milyoner Bay Tosun Kudret koşa koşa, haykıra haykıra Galatasaray polis merkezinin önüne kadar gelmişti. Tam merkezin önünü geçerken kendi feryadından daha sert, çetin bir ses kulaklarında çınladı:

— Dur!. Dur!.

İki polis memuru, fenerleri sönük, çamurlukları düşük, motörü bozuk taksi otomobili gibi yampiri yampiri koşan Bay Tosunun önüne geçmiş, tutmuşlardı.

Bay Tosun, bağıra bağıra yalvarıyordu:

— Allahaşkına bırakın beni... Ayaklarımızın altını öpeyim.

Fakat polisler, kuduz köpek salgınına uğramışa benziyen bu perişan kılıklı adamı yaka paça edip karakola aldılar. Komiserin karşısına çıkardılar. Bay Tosun durmadan, komisere lâkırdı fırsatı vermeden tiz perde ile yalvarıyordu:

— Gözünü seveyim Bay komiser... Sevgilinin başı için bırak beni, gideyim.

Karakolun bütün polisleri, komiserleri, bekçileri Bay Tosunu bin bir uğraşmadan sonra teskin ettiler ve aleyhinde «Gürültü ile mücadele kanununa muhalefet» maddesinden bir zabıt varakası tanzim ettikten sonra bıraktılar.

***

O gün İstanbul Emniyet direktörlüğünün telefonları zırzır işliyordu. Direktörün odası Habeşdeki İtalyan baş kumandanının çadırına dönmüştü. Şube müdürlerinin biri girip öteki çıkıyor, sivil polisler vızır vızır koşuşuyor ve Bay müdür sağa sola emir, tenbihler yağdırıyordu. Yine ne vardı, ne oluyordu? Yine mi bir veznedar kaybolmuştu? Yoksa Kasımpaşa deresinde, yahut Ayazağa sırtlarında bir ceset daha mı bulunmuştu? Hayır... hayır... Galiba yeni bir eroinci şebekesi meydana çıkarılmıştı. Nihayet mesele anlaşıldı. Galata polis ko-

miserliğinin kırk sekizinci telefonundan sonra iş meydana çıktı:

— Allo... Allo... Burası Galata komiserliği. Bendeniz nöbetçi komiseri Selâmet. Ellerinde, uzun sopalar üstünde bir takım ibaratı garibe taşıyan elli çocuk ile bunların önünde elebaşılık eden kırk yaşlarında bir adam Mumhane caddesinde derdest edildiler. Hepsini nezaret altına aldım. Emri devletlerine muntazırım.

Emniyet direktörü bu müjdeden sonra geniş bir nefes aldı ve emrini verdi:

— Şimdi bunların hepsini buraya gönder! Firarlarına meydan bırakayım deme!

Biraz sonra bu elli maznun Emniyet direktörlüğüne getirildikten sonra işin iç yüzü daha iyi anlaşıldı.

Bay Tosun Kudret o sabah Galatasaray merkezinden kurtulduktan sonra hemen bankaya gitmiş, on bin liralık bir çek imzaladıktan sonra papelleri cebine indirmiş, rasgeldiği gazete müvezziini yakalıyarak onar lira vermiş ve ellerindeki gazeteleri de satın alarak hepsini o gün için kiralamıştı. Bay Tosun onar liraya kiraladığı bu çocukları otomobillere doldurup apartımanına götürmüş, güzel bir öğle ziyafeti çektikten sonra biraz evvel hazırlattığı sırıklı tabelâları ellerine vermiş, sonra da hep beraber sokağa dökülmüşlerdi. Kendisi önde, çocuklar arkada İstiklâl caddesini arşınlamıya başladılar. O gün İstanbul halkı gazetesiz de kalmıştı. Çünkü Bay Tosun kiraladığı müvezzilerin gazetelerini de satın aldığı için sokaklarda gazete satılması mümkün olmamıştı.

Elli genç çocuk ve elli levha... Nedir bu? Bir sinema reklâmı mı? Bonmarşenin kelepir satış ilânı mı, nedir? Ne var yine, ne oluyor? Levhaların üstünde papuç kalınlığında yazılar var:

«Karılarından ihanet gören kocalar, kocalarından ihanet gören kadınlar, Baylar, Bayanlar... Hepinizi «Dünya Cennetine» davet ediyorum!

Üç gün içinde bana müracaat ediniz. Galata Tamtakır Han No. 77.»

Bu elli çocuk ellerindeki levhalarla caddede geçit resmine başlayınca halk heyecana düşmüş, bunların etrafına üşüşmüşler, merak ve heyecan içinde soruşturmaya başlamışlardı:

— Nerede bu «Dünya Cenneti» yahu!

— Bir dalavere olmasın sakın!

— Ne oluyoruz. Yine ne var?

Her işin alayında olan bazı lâkayt ve nükteci kimseler de alaylı alaylı soruyorlardı:

— Bu dünya cennetinin baş meleği kim acaba?

— Acaba orada da buhran vergisi, muvazene vergisi var mı dersiniz?

— Kıyak şey... Hemen eve gidip bizim kaşık düşmanile hır çıkarayım da pılıyı pırtıyı toplayıp «Dünya Cennetine» kapağı atayım.

Fakat bu yaftalı ve levhalı geçit resmi çok uzun sürmedi, alay Galatasaraya indiği zaman polisler hepsini yaka paça edip karakola aldılar, sonra da emniyet direktörlüğüne götürdüler.

Emniyet direktörlüğü hayli meraklanmıştı. İşin içinde bir bit yeniği olup olmadığını uzun uzadıya araştırdıktan sonra mesele anlaşıldı. Neticede Bay Tosun Kudret «Umumî asayişi ihlâl etmek ve heyecana sebep olmak» suçlarile mahkemeye sevkedildi.

***

Mahkeme günü bütün İstanbul halkı adliye binasını hıncahınç doldurmuştu. Herkes Ağırceza mahkemesinde sorguya çekilecek olan Bay Tosun Kudretin kendisini nasıl müdafaa edeceğini merak ediyordu. Evvelâ müddeiumumî iddianamesini okudu. İddianame çok şiddetli idi. Müddeiumumî sert bir tavır takınarak iddianamesini şu cümle ile bitirdi:

(Devam edecek)

Belediye karanlık sokaklara lâmba koyacakmış!..

(Gazetelerden)

— Sizin sokak ne zaman tenvir ediliyor?
— Şimdiiik mehtaptan mehtaba!...

Elektrik asrında yaşıyoruz

Yirminci asrın adamı bu görünmeyen kuvvetten mucizeler çıkardı. Elektrik yalnız rahatımızı temin etmekle kalmıyor, aynı zamanda işimizi de kolaylaştırıyor.

Elektiriğin temin ettiği binbir konfor vasıtasından istifade etmemek cidden yazıktır.

Galatada Hezaren caddesinde, Beyoğlunda, Istiklâl caddesinde, Ankarada Bankalar caddesinde İzmirde Gazi bulvarında

BOURLA

biraderler ve şürekâsının bütün şubelerile

SATiE

Mağazalarında evinizin konforunu temin için her türlü elektrik aletlerini bulabilirsiniz.

BOURLA BİRADERLER ve Şsı.

İSTANBUL — ANKARA — İZMİR...

KARIKATÜR'ü beğendiniz değil mi? Her hafta muntazaman Cumartesi günleri KARİKATÜR koleksiyonunu toplayınız. Her sayımızda bariz bir tekâmül göreceksiniz.

— İKİNCİ BASIŞ —

Basıldığı yer Ahmet Sait Matbaası — Sahip ve Umumî Neşriyat Müdürü T. Şükrü

KARİKATÜR

Bayan Seyahate çıkıyor.

Bavulunda sekiz rop, dört tuvalet, iki düzine çorap ve iç çamaşırları var.

RAMİZ